

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 281/2021
24.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Вуксановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Војна пошта, коју заступа Војно Правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате увећане плате за рад у сменама, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2848/2020 од 30.10.2020. године, у седници одржаној 24.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2848/2020 од 30.10.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2848/2020 од 30.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2155/16 од 17.07.2020. године, ставовима првим, другим и четвртим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезана тужена да тужиоцима на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за рад у сменама у периоду од 01.06.2013. године до 28.07.2014. године исплати и то: тужиоцу АА укупно 92.043,62 динара, тужиоцу ББ укупно 92.387,39 динара и тужиоцу ВВ укупно 77.614,61 динара, све са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, у износима и са доспећем ближе одређеним овим ставовима изреке. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован приговор тужене о ненадлежности првостепеног суда да поступа по постављеном тужбеном захтеву тужилаца. Ставом петим изреке обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове поступка од 211.583,00 динара, са законском затезном каматом на 174.000,00 динара од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2848/2020 од 30.10.2020. године, жалба тужене је одбијена, као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде по основу накнаде за рад у сменама, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужена обавезана да утврђену разлику плати тужиоцима. Побижана одлука донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о праву тужиоца на увећану зараду по основу сменског рада, начину обрачуна и висини тражене разлике. Имајући у виду изнето, као и да тужена уз ревизију није доставила правноснажне судске одлуке у којима је изражено другачије правно становиште, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике у заради, поднета је 07.07.2016. године, а поднеском од 25.02.2020. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора у односу на тужиоца АА је 92.043,62 динара, у односу на тужиоца ББ је 92.387,39 динара, а у односу на тужиоца ВВ је 77.614,61 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић